

Bemutatkozik a Változó Világ Mozgalom

A Változó Világ Mozgalom egy társadalmi mozgalom. Társadalmi mozgalom, de nem szokványos. Az olvasás, a tanulás, a gondolkodás, az ismeretterjesztés szülötte, így elsősorban művelődési mozgalom. De elmondható még szellemi mozgalomnak is, hiszen felkarolta az Emberhitet. Elmondható még életmód mozgalomnak is, mert felkarolta az Életútmutató nagy tervét. Bátran elmondható politikai mozgalomnak is, mert érzékeny a társadalmi problémák, azok megoldása pedig a politika feladata.

A mozgalom figyelme, mint magának a Változó Világ könyvsorozatnak, kiterjed a világ és az élet minden területére, kiterjed a múltra, a jelenre és a jövőre. Óriási előnnyel jár ez, mert tudásunk minden egyes darabja a helyére kerül, a kép tisztul, szabaddá válik az út a cselekvés előtt. (A továbbiakban Változó Világ Mozgalom helyett VVM-et írunk, vagy egyszerűen így említjük: a Mozgalom.)

A legfontosabb, amit a Mozgalomról előre kell bocsátani: a fenti meghatározása világos jelzi egy világnézet, és egy ebből fakadó

ideológia létét nála. Ez pedig látszólag rokonítja a hagyományos vallási és a politikai mozgalmakkal. Csakhogy van egy nagy, elvi különbség, és különösen fontos ezt világossá tenni: a vallási és a politikai mozgalmak elkötelezik magukat szent könyvekben lelt vagy vezetőik fejében lebegő világnézet mellett, és azt erőszakolják a világra. Ezzel szemben a Változó Világ Mozgalom azt vallja, és azt vállalja: világnézete a világ tudásából áll, ideológiáját az emberi létezés tudása adja. A Mozgalom elvet minden dogmát, elvet minden faragott vagy élő bálványt, minden béklyót. Célja, hogy szabaddá és boldoggá tenni az embereket, de egyben méltóvá is a szabadságra és a boldogságra

Aki valamennyire is ismeri az emberi civilizációt, annak történetét, az megérti a fenti gondolatokat, megérti a különbséget a Változó Világ Mozgalom és a vallási és politikai mozgalmak között.

Ám döntő, vélhetően minden becsületesen gondolkozó ember számára meggyőző tanúságtétel a Mozgalom legfontosabb konkrét javaslatainak sokasága. A következőkben ezekből adunk közre egy válogatást.

Tudd ezeket, kedves olvasó, és tudj még sok mást is.

Merj tudni! A te tudásod a te hatalmad.

I. Cselekvési témakörök

Ezeket itt most a következő témakörökbe csoportosítva mutatjuk be röviden.

Béke – mert a háború halált, mérhetetlen szenvedést és pusztítást hoz, közben pedig az ember modern fegyverei az egész emberiség pusztulását is okozhatják. A fenyegetés reális. Ezért áll ez a téma első helyen.

Élhető Föld – mert ez a szülőotthonunk, és más nem lesz. Ezt pedig tehetjük paradicsommá, de tehetjük pokollá is.

Munka – mert ez az élet alapja. Gyalázat, hogy sokan munka nélkül is jólétben, nem ritkán fényűzően, a javakban dúskálva élnek. Még nagyobb gyalázat, hogy ugyanakkor sokan nem jutnak emberhez méltó, vagy egyáltalán semmilyen munkához.

Tudás – mert ez a garancia, hogy minden tettünk jótékony, és ne kártékony legyen.

Egészség – mert ez adja az élet minőségét. Minden embernek jár ma már 111 év egészséges élet lehetősége. Gyalázat, hogy a legtöbb ember nem jut ahhoz, ami ehhez szükséges.

Társadalmi igazságosság – mert minden ember egyformán ember, minden – sokszor hihetetlenül értékes – másságával együtt. A társadalom kasztos vagy osztályjellege gyalázat.

Rend, szabadság, jog, demokrácia – mert ezek nélkül nem tud működni együttélésünk.

A felsorolás rendjének van egy belső logikája, de fölösleges, sőt hibás lenne egyszerű fontossági sorrendet látni ebben. Hogy mi mennyire fontos és sürgős, az ezer tényező függvénye, és napról napra, helyről helyre változhat. Csak az emberi bölcsesség döntheti el minden konkrét esetben azt, hogy a rendelkezésünkre mindig is szűkösen álló idő, erő, tudás, eszközök birtokában milyen konkrét munkaprogramot állítsunk össze a magunk számára.

Teljesen nyilvánvaló hogy az itt kiemelt témakörökbe sorolható problémák nagy része térben is, időben is hatalmas méretekben, hatalmas súllyal jelentkezik. Többé vagy kevésbé élesen ez hosszú évezredek óta fennáll. És többé vagy kevésbé minden mai társadalmat sújt. Ebből egyértelműen adódik, hogy egyrészt új forradalmi megoldásokra lenne szükség, másrészt világméretű összefogásra. A történelem kikényszeríti majd, hogy így cselekedjünk, de nem várhatunk. Bőven van teendők lokálisan is, rövid és középtávon is.

Béke

Az elmúlt évszázadokban több alkalom volt, amikor egyes lelkes gondolkodók, vagy akár államok széles köre örök békét ígért. Legutóbb a 2. világháború után, amikor a frissen felállított ENSZ illegálisnak nyilvánította a háborút. Ez azonban nem akadályozta az államok fegyverkezési versenyét, mert mindenki azt hiszi, hogy csak kellő katonai fölény birtokában érheti el céljait. Ebből a zsákutcából az igazi végső megoldás a világkormány lenne. Ettől elsősorban az államok vezetői félnek, és ezért inkább táplálják az emberek félelmeit és téveszméit.

Amit Magyarország tehetne ezen a téren:

- elkötelezi magát a béke és a világkormányzás mellett,

- szorgalmazza az EU közös és önálló védelmi politikáját, az ennek megfelelő NATO-reform mellett,
- szigorú fegyverkorlátozást és ellenőrzést tart fenn mind a magánszemélyek, mind a fegyveres testületek esetében, fokozatosan kizorítva a használatból az élet kioltására alkalmas kézi lőfegyvereket,
- a katonai költségvetés egy vagy több százalékát minden évben át kell csoportosítani egészségügyi kutatásra és oktatásfejlesztésre.

Élhető Föld

Az élet harmónia és körforgás, amit manapság a fenntarthatóság rideg fogalmával próbálnak helyettesíteni. A Földnek ezer változó arca van, és ezer olyan pontja van, ahol az ember nem tudna megélni, vagy akár olyan, amelyről a poklot mintázták. Mégis, a fontos az, hogy a Föld maga egy igazi, számunkra pedig az egyetlen paradicsom. Ez a paradicsom most viszont veszélynek van kitéve. Felelős ezért az ember rövidlátása is, nyersebben fogalmazva: ostobasága, de még nagyobb felelősségünk van az emberi mohóság nyomán. Szinte mindenkit rajta lehet kapni torkosságon, ilyen vagy olyan mohóságon, az igazi féktelen mohóság, a hatalomvágy és a birtoklási vágy érdemben kevesek bűne. Közben mindenki felelős annyiban, hogy hagyja a dolgok ilyen menetét. (milyen menetét?) Nem lehet elhallgatni egy másik fontos jelenséget sem: a túlnépesedést. A szaporodás minden fegyvernél erősebb eszköznek bizonyult a népek versenyében, ezért a népek vezetői erről most, amikor ez már parancsolóan szükségessé vált, szinte semmit nem tesznek a családtervezésért, inkább – nyíltan vagy burkoltan – tovább ösztönzik a népszaporulatot.

A Föld maga egy igazi, számunkra pedig az egyetlen paradicsom, közben fenyegető mértékben folyik a sokszor nehezen visszafordítható megmérgezése, Mérgezzük a termőtalajt, a felszíni édesvizeket, a talajvizet, a világóceánt, a levegőt, és átvitt értelemben az egész életszférát. A folyamatokat meg lehet fordítani.

- Legfontosabb lenne az emberi fogyasztás ésszerűsítése, a kereskedelem által korbácsolt fogyasztási örület megzabolázása. E téren rövid távon látványos sikereket lehetne elérni. Meg kellene tiltani mindent, ami több fogyasztásra serkent (pl. az „Egyet fizet, kettőt kap” típusú akciókat), radikálisan korlátozni kellene a fogyasztást öncélúan ösztönző kereskedelmi reklámot (a reklám tárgyilagosan mutassa be a terméket, annak ésszerű használatát). Meg kell tiltani minden akciós árkedvezményt, szigorú mértékletességre kell ösztönözni a bankkölcsönök használatában. Árat csak fokozatosan, de tartós jelleggel legyen szabad csökkenteni, ezzel is elősegítve a pozitív szabadpiaci folyamatokat.
- Drasztikus módon kellene csökkenteni a kereskedelemben használt csomagolást. Ismerünk olyan találmányt, amely önmagában 70-80 százalékkal csökkenthetné a csomagolást.
- Minden anyagi luxust szigorúan és radikálisan (kellene), az esztelen luxust teljes mértékben ki kellene szorítani életünkéből. Minden területen egy ésszerű puritanizmus, sok területen ésszerű aszketizmus kell, egy új ésszerű hedonizmus jegyében.
- (Valakinek) legyen nagyon drága az, ami ingyenes (ingyenes újságok, céges ajándékok, bankettek).
- A társadalomnak – a tudomány vezető szerepére támaszkodva – hatékonyan kell befolyásolnia minden fejlesztést.

- A Földön háromszor annyi zöldterületre, fára van szükség, mint amennyit meghagytunk. Folyamatosan és nagymértékben kellene erdősíteni minden arra alkalmas területen, de különösen a településeken. Hatékonyabban kellene harcolni az erdőtüzek ellen. Itt is van kihasználatlan találmány (konkrétan?), amely forradalmasíthatja az erdőtüzek oltását.
- Ésszerűsíteni kellene a településszerkezetet, elsősorban A civilizációban ismertetett ViaVita modell szerint, amely ötvözni a városi jelleget és a természetet, ezáltal a fogyasztásszerkezetet is ésszerűsítve.
- Támogatni, sőt, következetesen érvényesíteni kellene a családtervezést.

Munka

Nagyrésze annak, amire szükségünk van, munkával jön létre, a mi munkánkkal, vagy mások munkájával. Nagyrésze annak, amire szükségünk van, életszükséglet. Ezért valójában a munka az emberi élet forrása, emberi létezésünk egyik legfontosabb eleme. Az évezredek során torz munkamegosztás jött létre. A legnehezebb munka a kiszolgáltatott helyzetben lévők osztályrésze lett. A többség számára a neki kiosztott munka elidegenítő (ett) – sokszor elviselhetetlen – teher. Sok esetben ennél is szörnyűbb, amikor emberek meg vannak fosztva az életfenntartó munka lehetőségétől. Ha a társadalom itt nem teremt rendet és igazságot, semmilyen területen nem lesz rend és igazság.

Nehéz, ellentmondásos örökséget hagyott a történelem, de nem állunk tehetetlenül a feladatok előtt. A Mozgalom is fontos javaslatokat tesz.

- A munkalehetőség biztosítása alapvető és elsőrendű kötelessége a társadalomnak, és különösen a törvényhozói hatalomnak. Ehhez reális és hatékony eszközök állnak rendelkezésre. Elvi jelentőségű és radikális megoldás a nagy munkáltatók kötelezése – bizonyos rend szerint – állás nélküli jelentkező felvételére (szocializmus; házon belüli munkanélküliség). Ugyancsak elvi és radikális forma lenne a szükséges kedvezményekkel támogatott szociális szövetkezet, illetve ennek egy sajátos formája: a kibuc.
- Külön feladat lenne az iskolát, egyetemet befejező fiatalok azonnali munkába állításának biztosítása, más megfelelő megoldás hiányában gyakornokként valamely közintézménynél.
- Kiemelt feladat a munka becsületének ápolása, a munkára, a munka szeretetére való nevelés. Négy-öt beavatási aktust kellene meghonosítani a munka világába. Az első még 3 vagy 4 éves korban, amikor kimondatik a kisgyerekeknek, hogy inentől kezdve munkakötelezettségei vannak az életben.
- Radikálisan át kellene alakítani a munkaügyi jogot. Egyrészt széles körben kellene alkalmazni az „Egy érdekcsoport; egy településen egy munkáltató”, másrészt ösztönözni kellene a munkabrigádok alakítását, amelyek kollektíven képviselik tagjaikat.
- El kell ismerni, hogy a vállalkozás egy sajátos munka, és mindenkinek van alanyi joga dolgozni is, vállalkozni is. Attól a pillanattól, hogy egy ember szociálisan éretté válik, haláláig önmagában egy gazdasági jogi személyiség is, amelyet nem kell létrehozni, nem lehet megszüntetni.

Tudás

A tudás az emberi civilizáció lényege. Az hogy tudunk tudni, az, hogy merünk tudni. Egyik sem egyszerű, egyik sem természetes. Hosszú évmilliók kellettek, mire az erre legalkalmasabb földi élőlény megtanulja. És ezt a hosszú tanulási folyamatban minden egyes egyednek élete folyamán meg kell ismételni, a semmiből indulva a mindentudás megvilágosodásáig (nem világos a mondat). Hihetetlenül nehéz, bonyolult feladat, amelyet képtelenség is teljesíteni, ha az embernek nem akad ezer jó tanítója. És ugyancsak számít a környezet, amely szegélyezi vándorutunkat az életen át.

Ez a környezet ritkán kedvező, sokszor kemény próbáknak tesz ki. Zord lehet a természeti környezet. ellenséges lehet a szociális környezet. Így a szellemi-tudati fejlődés bármely másik élőlény szintjén is megrekedhetünk. Sem a birkának, sem a farkasnak, de még a kullancsnak sincs oka szégyenkeznie, hogy az, ami. De a bármilyen állat szintjén megrekedt ember tragédia. Meg kell tanulnunk embernek lenni. Ehhez tudni kell, és merni kell tudni. Merni, ahogy a kisbaba mer kétlábra állni, és felhagy a csúszás-mászással.

Merj tudni. A te tudásod, a te hatalmad. A tudásod juttat el a tudók társadalmába, egyenlő leszel az egyenlők között. Feltéve, ha tiszteled a tudást, és tiszteled a tudók egyenlőségét.

Az emberi szellem hatalmas eredményeket ért el, mégis gyerekkorban vagyunk még, és nagy tömegek nem mernek kétlábra állni. A tudomány nem vezetőerő, hanem elefántcsonttoronyba menekülő szolgálóleány.

Sürgető feladat az emberek bátorságát megerősíteni, a tudomány vezetőszerepét, mint a törvényhozói, végrehajtó és bírói hatalommal egyenrangú önálló hatalmi ág, megadni, a tudás tiszteletét, kultuszát meghonosítani.

Egészség

Korunkban reális esély mindenki számára, hogy 111 évig éljen jó egészségben. Ehhez egyrészt egy belső törekvés, felelősségtudat, kellő ismeretek és másrészt a társadalom által fenntartott egészségügyi rendszer szükséges. Történelmi vívmány a mindenkinek egyformán járó ingyenes egészségügyi ellátás. Ezt sajnos változó sikerrel tudták megoldani, mára már a visszalépés a jellemző, világszerte. Be kell látni, hogy a teljes mértékben ingyenes egészségügyi ellátás több okból megoldhatatlan, de az még rosszabb, ha az egészségügyi rendszer egyre jobban elkülönülő ingyenes és fizető egészségügyre bomlik szét.

Minden egészségügyi intézmény(nek) azonos módon legyen elérhető, igénybe vehető, egységes térítési elvek és szabályok szerint. Ezek alapja továbbra is egy egységes és kötelező egészségügyi hozzájárulás és az igénybe vett szolgáltatások részben megtérítése. A térítési díjakat az igénybevétel esetétől (megelőzés, gyógyítás, életmentés, utókezelés, fenntartás, javítás), illetve egyes konkrét protokollok sajátosságaitól függően jogszabály rögzítené.

A térítési díjak megfizetéséhez rendelkezésre kell állnia egy Egészségügyi Hitelalapnak. (Hitelkártya?!)

A legnagyobb gyógyító a természet, ezért minden egészségügyi intézménynek a természet része kell legyen: parkban helyezkedjen el, emberi léptékű legyen. Embertelenek a nagy zártterű klímatisztított szuperrendelők és szuperkórházak (?). Ugyan már...

Az egész egészségügyi rendszer legyen önálló és rendelkezzen szakmai önkormányzattal, amelynek csúcsszerve egy külön Orvosi Akadémia.

Meg kell erősíteni a családorvosok intézményét, szerepét. A családorvos egyben a hozzá tartozó emberek (a hozzátartozó egy szóban rokont jelent) egészségügyi jogainak képviselője is legyen. Illetékessége pedig – megfelelő munkatársak bevonásával – a tanácsadásra is terjedjen ki az életmóddal, ezen belül a sporttal kapcsolatban.

Nagy és kiemelt feladat az egészséggel összefüggő korszerű és hiteles ismeretek általános és célzott biztosítása. Minden vizsgálat, minden diagnózis, minden beavatkozás után az érintett elektronikus formában kapjon világos és kimerítő tájékoztatást.

A legnagyobb forradalmat pedig ezen a téren (pedig) az egészségügyi online rendszer eredményezné (i), amelynek feltételei beértek.

Társadalmi igazságosság

Hatalmas történelmi eredmény a rabszolgotartása és a szolgaság minden formájának elvetése. Ugyanakkor ez az elvetés többnyire erkölcsi és jogi, és ha ilyenként nem merő formalizmus, a gyakorlatban még sokak helyzete, sorsa hasonló a rabszolgákéhoz vagy a szolgákéhoz. Ilyen helyzetben vannak a prostitúcióra kényszerített nők, a mélyszegénységben élők tömegei, egyéb hátrányos helyzetűek, a betegek és idősek jelentős része, a (banditák) bűnözők és maffiák áldozatai. És nem szabad elfelejteni: a világ egyik legdemokratikusabbnak tartott alkotmányát rabszolgotartók (írták) fogalmazták meg. Több társadalmi forradalomra lesz szükségünk ahhoz, hogy egy, a jog(á)ban és annak gyakorlásában valóban igazságos világ szülessen

Közben az igazságosság egyszerű elvekben és szabályokban jelenik meg. Ezeket fontos lenne mindig és gyorsan megtenni (megtenni mit?), mert minden ilyen apró lépés erőt és reményt ad a társadalomnak.

A Mozgalom régóta több szerény, szinte jelképes intézkedést szorgalmaz. Ilyenek:

- korfüggő minimálbér,
- korfüggő nyugdíjemelés,
- 13. nyugdíj,

Ennél nagyobb horderejű lépés lenne az adórendszer átalakítása (világ) logikus és igazságos elvek szerint:

- mindenkire egyformán vonatkozó alapadó (tized), amelynek sorsáról viszont az adózók teljes egészében rendelkezhetnek,
 - egy szolidaritási adó, amelyet azok fizetnek, akik az átlagfizetésnél többet keresnek, és végül
 - egy kiválósági adó, amelyet azok fizetnek, akik többet keresnek, mint a köztársasági elnök. (És akik nem keresnek, hanem haszonhoz jutnak vagyonuk, befektetéseik által?)
- Különösen fontos világosan felismerni, és nyíltan vallani: mind az egyes embernek, mind az emberi közösségeknek, beleértve az államokat és az egész emberiséget, hogy jogos és helyes cél a hatalom és a gazdagság, de ezek egy mértéken túl sértik az igazságosság eszményét, miközben súlyos tudatkárosító hatásuk van. Ezért nincs igazságosság ott, ahol ezek nincsenek a jó mértékben megtartva.

II. A Természet

A Mozgalom folyamatos gyarapodó javaslatai nem egyszerűen hol tetszetős, hol meghökkentő ötletek, (de, sajnos igen) hanem egy egységes és eleven világnézet logikus, ésszerű következményei, következtetései. Ennek a világnézetnek egyik fontos sajátossága annak tudata, hogy az élet fontos problémáiban egyszerre három elem hat: a természet, a társadalom és az ember, amit így is mondhatunk: a Természet, a Társadalom és az Ember. (mi a különbség?)

Lépten-nyomon találunk látványos példákat arra, milyen döntő szerepet játszanak ezek az elemek, minden a maga sajátos módján. Az építészet a Természet ismeretén és tiszteletén alapul. Az az épület, amely nem számol a természeti törvényekkel, hamar összedől, esetleg maga alá temetve lakóit. De a piac törvényeit is nagyrészt a Természet határozza meg, amit keményen megérezzük, ha a kereslet megnő, a kínálat pedig csökken. Vagy például nincs internet a Természet nélkül.

Ugyanakkor a Természet nem csupán arctalan természeti törvények sokasága, hanem a csodálatos Föld, a csodálatos Égbolt.

Röviden említjük legfontosabb feladatainkat:

- Szigorúan óvni kell a levegő tisztaságát, korlátozni és minél előbb megszüntetni a káros gázok gyártását és használatát. Fokozni kell a harcot a por és az allergének ellen.
- Szigorúan óvni kell a vizek, beleértve a világóceán tisztaságát, mindenhol helyre kell állítani a természeti állapotokat.
- Óvni és gyarapítani kell az erdőket.

- Radikális módon fokozni kell a Természet védelmét, a most néhány kis területre kidolgozott természetvédelmi státuszt ki kell terjeszteni az egész Földre, és csak bizonyos területekre engedélyezni időleges eltérést.
- Óvni és gyarapítani kell a termőföldet, csökkentve a vegyszer használatát.
- Fokozni kell az állati és növényi szelekciót természetes eszközökkel, közben lassítani kell, bizonyos területeken moratóriumot bevezetni a génmanipulációra, a szigorúan ellenőrzött alap kutatásokra koncentrálni.
- Moratóriumot, hamarosan teljes tilalmat kell kimondani a fosszilis energiahordozókhasználatára.
- Fokozni kell a Föld kozmikus védelmét, az ehhez szükséges kutatásokat és fejlesztéseket.
- Ösztönözni kell a településszerkezet fokozatos átalakítására a Via Vita koncepció szerint.
- Fokozni kell az emberek, különösen a gyerekeket a Természet szeretetére és tiszteletére. (Ezek lényegében ismétlések, már a szöveg elején volt róluk szó. Az ilyen ismétlésnek akkor van értelme, ha tudományos tartalommal töltődik meg)

III. ATársadalom

Ugyancsak lépten-nyomon felfedezhetjük (fel) a társadalom hatalmát, ha a jog vagy a hagyomány képében találkozunk vele, vagy ha a pusztta megjelenésével, mint embertömeg.

A Mozgalom világnézetének alapja a társadalom történelmi tagoltságának felismerése.

Minden társadalom, mint minden közösség sajátosan tagolt, ennek (általában szívós?) formái végtelen gazdagságot mutatnak. Mégis jól kivehető, hogy a társadalom egy piramisszerű hierarchia: csúcsa egy király vagy királyféle, egy egész uralkodó-vezető réteggel, középen többé vagy kevésbé módos, többé vagy kevésbé szabad emberek (kereskedők, ügyvédek, gyógyítók, művészek, papok, latrok és mások), és végül egy dolgozó embertömeg. Ennek a szokásos ideológiai és politikai tagoltsága (legáltalánosabb, de reális tagoltsága nak a mindenféle ideológia és politika szokásos) hármas: (tagoltsága:) jobboldal, centrum, baloldal, vagy másképpen: konzervativizmus, liberalizmus, kommunizmus.

Ezek az osztályok az életben meglehetősen egyértelműen kirajzolódnak, minden egyes embernél megállapítható – akár messziről – hogy hova tartozik. Mit gondol az egyes ember, az egészen más kérdés. Sokakban kifejlődik egy erős megingathatatlan osztálytudat, másokban ez az osztálytudat nyomokban sem fedezhető fel, és nagyon sokan, különösen egyes idő(p)szakokban a legnagyobb szégyennek, átoknak, ellenségnek éppen a saját osztályukat érzik, elmenekülnének abból, vagy valamiképpen radikálisan megváltoztatnák a helyzetet.

Mindegyiknek van egy hihetetlenül pozitív képe saját magáról, és árnyalt vagy lesújtó véleménye a többiekről. A jó király büszke

osztályára, tisztelettel viselkedik a középosztálybeliekkel szemben, atyai szereti és védelmezi szorgos népét. A történelemben sokan voltak valahogy így, valóságosan vagy legalább saját megítélésük szerint. A kevésbé jó király aljas árulóknak és gyilkosnak tartotta a saját osztálybelieket. minden hájjal megkent gazembereknek tartotta a középosztálybelieket, akiket nem árt minél gyakrabban büntetni és kopasztani, végül a népet műveletlen, lusta, bűdös, hálátlan és veszedelmes tömegnek tartotta.

És egészen hasonló vélekedéseket lehet találni a többi osztály képviselőinél. Akár tragikusnak is mondható, hogy az ilyen elfogultság jellemző a szellem mindenféle képviselőire: tudósok, bölcselek, művészek. Szinte mindenki „pártosan” elfogult, sőt, mindenhol a pártos elfogultság nyílt vagy burkolt követelmény. Így annál keservesebb és reménytelenebb lett a három osztály szűnni nem akaró harca, amely rendre valóságos testvérharccá, polgárháborúvá fajul, zavargások, felkelések, forradalmak sorát hozva, többnyire (mind) hasztalanul. A lázadás után jön a megtorlás, a forradalom után jön az ellenforradalom.

De az örök osztályharc lényege nem az osztályok és emberek pártos elfogultsága, kritikátlansága, hanem a valóságos igazságtalanságok. Elfogulatlanul be kell látni, hogy minden osztály létezésének megvan a maga logikája, maguknak az osztályoknak a maga funkciója, feladata, munkája. Ha mindezt a munkára vetítjük, ami nem aggályos egyszerűsítés, hanem teljesen ésszerű és jogos, nagyvonalakban azt kell látni, hogy a társadalom összmunkája így oszlik az osztályok között: 10-20-70, a javak elosztása pedig: 40-40-20. Ez pedig olyan igazságtalanság, amely mellett soha nem lesz társadalmi béke, harmónia, sorsközösség.

Ezek nélkül pedig jövőnk meg van pecsételve.

Egyetlen kiút van: egy új társadalmi kiegyezés és béke. De ez a kiegyezés nem állhat pusztán ígéretekből, hogy a jövőben majd igyekezünk jók lenni. Egy olyan társadalomátalakító program kell, amelynek vázlatát már jól látható a Mozgalom írásaiban, javaslataiban. Ezeket kell eljuttatni az emberek tudatába, amihez első lépésként szükséges az igaz emberek példaadása.

IV. Az Ember

A Természet és a Társadalom mellett az Ember is lépten-nyomon látványosan megmutatja magát, lényegét, és lényegtelenségét, nagyszerűségét és gyarlóságát egyaránt. Gyakran ezeket annál világosabban látjuk, minél inkább igyekeznek (azokat) elrejtteni, hamis színben megmutatni. Erre is lépten-nyomon találunk beszédes – igen gyakran letaglózó – példákat. Érdeemes ránézni a politikusokra, vagy éppenséggel magunkba nézni.

Bár ez utóbbi a legnehezebb. És ha ezzel nem vagyunk tisztában, végzetesen megragadunk saját fejlődésünkben: az igaz emberré válásban.

A Mozgalom javaslatának nagy része közvetlenül is szolgálja az embert, annak felszabadítását és fejlődését. Ebben a sorban az egyik legfontosabb stratégiai – és egyben legeredetibb – javaslat az Embervédelmi szolgálat.

Ennek szinte egyetlen célja és funkciója minden egyes ember szükséges védelme. Ezt nem úgy kell elképzelni, hogy a szolgálat mindenki mellé testőrt állít, de ha kell, ezt is megteszi.

Ez a szolgálat több meglévő funkciót, szolgáltatást és intézményt egyesítene, a jelenleginél magasabb szinten és (egy általában) egészen új minőségben.

Így például régóta létezik a hivatalból kirendelt ügyvéd intézménye. Ehhez képest az Embervédelmi szolgálat szerepe teljességgel forradalmi lenne: fellépne az ügyészséggel szemben, mint egy független és egyenrangú fél, de főképpen, amely garantálja a meggyanúsított ember ártatlanként való kezelését, saját vendégházaiban.

Az Embervédelmi szolgálat egyesítené magában még a meglévő Védőnői, Családvédelmi, Katasztrófavédelmi és konzuli szolgálatot.

Végig kell gondolni a szakemberek segítségével, az egészségügy mely részei integrálhatók az Embervédelmi szolgálatba. A betegjogi képviselők helye egyértelműen itt van. Alaposabb mérlegelést igényelné a családorvosi hálózat integrációja.

Ugyancsak az Embervédelmi szolgálatba integrálandó a mára alaposan legyengített ombudsmani hivatal.

Az Embervédelmi szolgálat egyik újszerű és kiemelt feladata lenne a rabszolga- és szolgatartás, kényszerítés elleni küzdelem.

Magától adódik, hogy az Embervédelmi szolgálat egy nagy, összetett szervezet lenne, igen komoly költségvetéssel.

Döntő lenne, ha az egész szolgálat önálló, független, jól szervezett és nyitott mechanizmus legyen, a társadalom egyik legfontosabb és legnagyobb intézménye (mellesleg vélhetően a legnagyobb munkáltatója is). De hát van-e fontosabb a társadalom számára, mint az ember?

Végül az emberre vonatkozó ajánlások programját az Életútmutató teszi egészszé. Voltaképpen ez az Életútmutató is szolgálja az ember védelmét – az (ő) általa elkövetett hibáktól is, de ennél jóval többről van szó. Ez az egész emberi tudatot és öntudatot új szintre emeli. Az egyszerűség és közérthetőség kedvéért azt lehet mondani, hogy az Életútmutató egy aktualizált, korszerű Talmud, amely ráadásul az egyes ember számára nem egy külső parancsolat, hanem mindenki által a maga számára személyre szabható.

V. Az idő

1. A múlt

A (múlttól tudni kell elszakadni, a) múltat ismerni, érteni és tisztelni kell, de tudni kell elszakadni tőle.

Ma már igen idős emberek, akik a '48-as márciusi forradalom centenáriumának idején, a szocialista korszak első évében, 1948-ban születtek. Szép számban élnek a még korábban vagy az ezt követő években születtek Ezek az emberek tevékeny életük nagy részét éppen ebben a bő negyven évig fennálló rendszerben élték le.

Ez a nagy nemzedék most a számvetés és számadás idejét éli. Nem egy könnyű feladat. Közben súlyos terhek is nehezítik. Tudjuk, milyen nagymértékben romlott az egész magyar nép egészsége, anyagi helyzete is.

És mégis, talán a legrosszabb az, hogy ez a nemzedék úgy érezheti: leszegett fejjel kell kivonulnia az életből.

De nem!

Nem kell leszegett fejjel élni, szégyenkezve és csalódottan elhagyni a világot.

Senki ne higgyen illetéktelenek ítéleteiben történelmi kérdésekben. Ezekben a kérdésekben a történelem az illetékes.

Az, hogy nagy történelmi távlatban hogyan kell értékelni a társadalom elkerülhetetlen és elodázhatatlan javításának első komoly szocialista kísérletét, a következő nemzedékek felelőssége.

Ami ma – nem tudományos, hanem – erkölcsi parancs mindenki számára: tisztelettel viszonyulni a mai 60-as, 70-es és idősebb korosztály szorgalommal, becsülettel, ember módján leélt és végig dolgozott életéhez. Nem az az érdem, hogy valaki bomlasztotta a rendszert, hanem az, hogy építette azt az országot, amelyet ma ismerünk, nevelte és taníttatta a mai fiatal nemzedékeket.

Az emberek nagy része tudatosan és bizakodással tette a dolgát, örült és büszke volt minden eredményre. Másik nagy része távol tartotta magát politikától, ideológiától, pártosztól, de tevékeny részese volt egy rendezett, fejlődő és biztonságos életnek.

A pontos számvetést mindenkinek magának kell elkészíteni, szabadon, politikai és ideológiai manipulációktól mentesen. Mindenkinek van egy saját sorsa, azt ő ismeri jól. Ő tudja, mennyit sikerült elérnie céljaiból, mennyi jót és mennyi rosszat tett, miben és miért hibázott, mit kellene és miért megbocsátani(a, vagy miért kellene) neki? (De) Azért, hogy 1948 és 1989 között élt, (tevékenyen,) tanult, dolgozott, örült és tervezett, senkinek nem kell szégyenkeznie. Még kevésbé hazudni, hamisítani, igazodni a napi politikai és ideológiai kurzusokhoz.

Közben nem csak az idős generációt kell feloldani ettől az igaztalan görcstől, ettől az igaztalan sorstalanságtól.

Fel kell oldani a fiatalabb nemzedékek görcseit is: igaztalanság szüleiteket és nagyszüleiteket szerencsétleneknek, balgáknak tartani, és balgán azt kérdezni tőlük: „Miért túrtétek?”

Legyetek tisztelettel szüleitek és nagyszüleitek iránt, és segítsetek most nekik, az egész társadalomnak ebben a sürgető történelmi igazságtételben!

2. A jelenről

A történelem mintha készülné ismételni magát. Ami, tudjuk, nem lehet. Mondhatnánk, szerencsére. De akkor legalább tudnánk, mi vár ránk, ha pedig elég bölcssek lennénk, azt is, hogy min kellene korigálni.

A valójában Napóleon legyőzésével kezdődő 19. század soha nem látott fejlődést hozott az élet minden területén. Az akkor világszerte színre lépő proletariátus megkerülhetetlen társadalmi tényezővé küzdötte fel magát. Történelemformáló opponense lett a két nagy uralkodó erőnek: a konzervatív és a liberális erőknek. Ám ahogy politikailag erősödött a proletariátus képviselőire berendezkedő szociáldemokrácia, úgy veszített kezdeti forradalmi lendületéből, egyre inkább opportunistá partnerévé vált az uralkodó erőknek.

Ekkor jelent meg Lenin, és esett neki a régi szociáldemokráciának, megszervezve az újra forradalmi ideológiát vállaló mozgalomát, a bolsevista kommunizmust. A proletár erő kettészakadása után hamarosan kitört az első Nagyháború, amely sok kuszasággal ugyan, de valójában a két uralkodó erő, a konzervatizmus (Németország, Ausztria) és a liberalizmus (Anglia, Franciaország) testvérharca volt. Ebben a pokolban a régi szociáldemokrácia gyalázatosan csődöt mondott, a bolsevik mozgalom nagy csatát nyert, és több mint 70 évig írt egy új fejezetet a világ történetébe.

Csakhogy közben a 19. századi proletariátus nagy ütemben átalakult, sok vonatkozásban elveszítette régi egyedülálló arculatát, (fel)beleoldódott a hagyományos társadalmi testbe, nagymértékben elpolgárosodott. Még nagyobb mértékben történt meg ugyanez (elpolgárosodott) a szocialista országok nomenklatúrájával. Ez és még

számos további körülmény elvezetett a szovjet blokk hihetetlenül gyors és szerencsére vértelen összeomlásához. Valójában az elpolgárosodott nomenklátúra eszes része átvedlett tőkésosztállyá (ugyancsak gyorsan és lényegében vértelenül), értelemszerűen elprivatizálva az addigi közösségi tulajdont – vagy magának, vagy némi jutalék és egyéb kellemes szívesség ellenében másnak.

És hogy minden kerek legyen a restauráció után, újabb vedlésekkel újra megjelent a jó régi szociáldemokrácia is, „balliberális” mázzal, az első világháború előttihez képest is visszataszítóbb formákban.

Ma a két régi uralkodó erő, a konzervatizmus és a liberalizmus gyakorlatilag zavartalanul uralkodik – a szabad világon. Két gond azért akad: egy házon belül, és egy házon kívül.

Házon belül: akárki is legyen a két uralkodó erő közül soros a kormányruznál, akármennyire is elpolgárosodott a régi szénporos vagy gépolajos proletár, a „szabad világ” a kizsákmányoláson alapul, a kizsákmányoló osztály pedig – ugyan mindig kitermel lelkes filantrópokat is – mohó, javíthatatlanul mohó. Látjuk, évtizedek óta a gazdagok egyre gazdagabbak, a szegények egyre szegényebbek lesznek, gyorsuló ütemben. Ez nem sok jót ígér.

Házon kívül: a Szovjetunió ugyan elbukott, de megmaradt Kína, és ma már mindenki látja, hogy ez nem tréfadolog. Kína tízszer népesebb Oroszországnál, de ami a fő: a Szovjetunió soha nem veszélyeztette az Egyesült Államok gazdasági dominanciáját. Kína nem veszélyezteti az Egyesült Államokat, hanem szédületes sebességgel leahagyja immár. Persze lehet reménykedni, hogy előbb-utóbb a kínai kommunizmus is elbukik. Ki tudja, ez jó vagy rossz hír-e, de tárgyilagosan nézve, balgaság ilyen forgatókönyvvel számolni.

Egybevetve a dolgokat: mi a teendő a mai „szabad világ” egy felelősen gondolkodó embere számára? Bohóckodni a mai magyar „ellenzék” módjára, beállni valamelyik uralkodó erő szolgálatába, vagy agyalni a bolsevik megoldás egy új kiadásán?

Reményünk az, hogy a Változó Világ programja immár kirajzolódik a helyes válasz, egy új és békés forradalom munkaterve.

Fontos lépések következnének, de ehhez emberek és anyagi erőforrások kellene. Minden felelősen gondolkodó ember csatlakozására, anyagi támogatására számítunk.

3. A jövő

A jövő a jelen tehetetlenségi fokozódásának és a tudatos változtatás harcának, interferenciájának kiszámíthatatlan eredménye. A jövő a jelen tehetetlenségi fokozódása: ami ma jó, annak egy része holnap még jobb lesz, egy része elromlik, ami ma rossz, annak egy része holnap még rosszabb lesz, egy része megjavul. A tudatos változtatás pedig kilencféle, a szerint hogy a szándék elve „nekem”, „egyeseeknek” vagy „mindenkinek”-e, illetve alapja a balgaság, a rövid vagy a hosszú távú előrelátás. A kilencből egy az igazi. Ez meg is látszik az emberiség állapotán.

De jövő mindig lesz. Ez esély is, felelősség is.

Közben világosan látni kell, hogy a jövő ablak a veszélyekre. Az értelem egyik fő ismérve a veszélyek észlelése időben, a kellő felkészülés elhárításukra.

Ma pedig egyre több – öröktől fennálló, mint például a kozmikus – és több új, nem ritkán általunk előidézett veszély fenyegeti jövőnket.

Súlyánál fogva első helyen valóban a kozmikus veszélyeket kellene említeni, annak ellenére, hogy egy pusztító esemény (kisbolygó becsapódású a Földre, gammakitörés, feketelyuk) esélye a következő ezerévre szinte a nullával egyenlő. De nem nulla.

Globális léptékű, igen súlyos és igen reális veszély a földi vízkészlet, elsősorban a világóceán megmérgezése, a klímaváltozás, a legtöbb állatfaj elpusztulása, miközben számtalan erősen fertőző és gyógyíthatatlan betegségeket okozó mikroorganizmusok megjelenése (Ebola-vírus, superbakteriumok).

(Akár) Globális veszélynek kell tartani a növekvő szociális egyenlőtlenségeket, a növekvő igazságtalanságot, agresszivitást.

A mai média nap mint nap azzal tömi a tömegek fejét, hogy mit mondott egy politikus vagy „celeb”, és erre a másik mit válaszolt a másik. Nem ritkán szenzációs felhanggal megjelennek anyagok a már amúgy sem titkolható veszélyekről, de ezek az anyagok inkább azt a manipulatív célt szolgálják, hogy az emberekben erős legyen a szorongás, a fenyegetettség és kiszolgáltatottság érzése, egyben az a megnyugtató tudatot is erősítsék, hogy a politikusok éjt nappallá téve, munkaebédeken és munkavacsorákon ezen gondolkoznak.

Ezzel szemben az igazi tudást, az igazi gondolkodást és az igazi cselekvést kellene támogatni minden eszközzel.

A Mozgalomnak egy sor fontos javaslata van az asztalon, hosszú évek, évtizedek óta, de nehéz áttörni a hallgatás falát.

VI. Tudás–közösség–öröm

Tudjátok: a tudás a létezés hatalma, a közösség a létezés erkölce, az öröm a létezés értelme! Az öröm a létezés csodája. Örömtelivé és széppé teszi életünket, egyben tanít és megerősít. De az öncélú örömszerzés veszedelmes. A kisebb tévelygés olyan, mintha édes gyümölcs helyett cukrot kanaloznánk. A nagyobb bűnök pusztulásba taszíthatnak. Ha drogról van szó: magunkat taszítjuk pusztulásba. Ha hatalomról és kapzsi gazdagodásról: az egész világot taszítjuk nyomorba, veszélybe. Az igazi öröm az élet íze, jelzi emberi mivoltunkat, ezért – különösen nagyobb távra – visszatekintve kiolvashatjuk a történelem üzenetét: jó úton haladunk-e.

* * *

A tanulás és nevelés az a terület, ahol a legmélyebb átalakulásra van szükség.

A tanulás alapját az iskola adja. Meg kell változtatni a tanítás egész gyakorlatát. A régi sémák teljesen elavultak, az új „modern” tendenciák” rendkívül veszélyesek. Ezeknél az a közös, hogy merev tantárgyak sokaságában gondolkoznak, és nem a testi-szellemi fejlődésben. Különösen a kisebb gyerekeknek sok mozgásra és sok játékra van szükségük. Ezt nem lehet „elintézni” a napi egy óra testneveléssel, amely ma még – eléggé általánosan – formális gyakorlat, alibi. A mozgásigényt nagyrészt a napi szabadidőben kellene hatékonyan kielégíteni, amihez legelőször szabadidőt kellene biztosítani, másrészt megfelelő eszközöket és foglalkozási formákat (pl. iskolai körbajnokságok, versenyek stb.)

A testnevelés és mozgás nem elégíti ki a játékigényt, amelyre úgyszintén naponta kell időt biztosítani. Itt fontos az, hogy a játékformák sokaságára kell megtanítani a gyerekeket. A játék két speciális formája a színjátszás és a tánc, mozgásművészet. Kevesen sejtik, milyen óriási jelentősége van a színjátszásnak a szellemi, és különösen az érzelmi fejlődés szempontjából. Ezzel tudunk leginkább megtanulni az érzelmek kifejezését, a jó magatartásformákat, a kommunikációt.

Igen hasonló a funkciója a táncnak és az azt kiegészítő mozgásművészetnek. Fel kell ismerni, hogy ezeknek ugyancsak járna a napi egy óra. Hasonlóképpen fontos az olvasás, az éneklés, a hangszer, az egyéb művészeti foglalkozás. Természetesen a különféle tudományokkal való ismerkedést is el kell kezdeni. Ebben a körben a nyelv és irodalom, a történelem, a matematika és a természettudomány alapvető. Az itt szükséges ismeretanyag jelentős részét jól kiválasztott olvasmányok és filmek révén kellene megszerezni, a tananyag inkább lábjegyzet legyen az olvasottakhoz és a látotthoz.

E mellett a tanóra arra szolgáljon, hogy közösen fedezzük fel a dolgok lényegét, a nagyobb összefüggéseket. Ösztönözni és jutalmazni kell a kérdésfeltevést, és tanítani, ösztönözni, motiválni a válaszok önálló keresésére (akár pl. az internetes keresők segítségével). De itt is a hangsúlyt az ismeretek tömege helyett a képességek fejlesztése legyen a fő cél.

A diák tanuljon meg jól érteni és jól fogalmazni! Ezen belül különleges szerepe van a matematikának, amely a leginkább fejleszti a logikus és az absztrakt gondolkodást. Fontos jól megtanulni egy vagy két nyelvet, és egy-két programnyelvet is. Fontos megtanulni relaxálni és meditálni.

Egy további fontos terület, amelynek sokkal nagyobb szerepet kellene biztosítani: a hasznos és értelmes munka. Ez képességeket fejleszt, fegyelemre, szorgalomra, komolyságra, rendszeretetre nevel. Minden iskolának saját könyvtára, szertára, raktára, javító és karbantartó, asztalos műhelye, konyhája, konyhakertje, takarító részlege (kell) legyen, és azok munkájának nagy részét a diákok végezzék el.

Hogyan lesznek ilyen iskoláink? Ehhez egy új szövetség és együttműködésre van szükség (kell) az érintettek között. Ezek legelőször maguk a gyerekek, a szülők, a szakma, a helyi és az országos hatóságok. Ez az új szövetség megfelelő intézményi formákat is kíván. Kulcselem lenne az iskola új egyedi státusza, amely egyfajta alapítvány lenne, szigorúan és kizárólag a szülők alapításában. A szülők akkor lesznek alapítók, amikor a gyerek beiratkozik az iskolába(n), és akkor szűnik meg, amikor a gyerek elhagyja az iskolát. A szülők maguk közül iskolaszéket választanának, amely gyakorolja az alapítói jogokat. Az így alapított iskola fenntartási szerződést köt a helyi önkormányzattal, amely biztosítja az épületet és alkalmazza az iskola személyzetet. Az állam pedig a normatív támogatást és a megfelelő jogi és gazdasági környezetet. A szakma egy önálló Pedagógiai Akadémia révén biztosítja a szükséges szakmai háttérrel, segítséget, felügyeletet.

Számol-e ez a koncepció iskolatípusok sokaságával, illetve mettől meddig kellene biztosítani az iskolai oktatást? A VVM nem gondolja, hogy az a feladata lenne minden felmerülő hasonló – kétségtelenül fontos és jogos – kérdésre választ adjon. Ezekre az érintett szakmák bizonyára jó megoldásokat találnak, amikor ezek valóban aktuálissá válnak.

Itt elsősorban elveket és koncepcionális elemeket kellene szem előtt tartani. Így világos egy világtendencia: minél előbbre hozni az

általános – és kötelező – iskolarendszerű oktatást és nevelést, akár 3, vagy akár 2 éves kortól. Magától értetődik, hogy az ilyen „iskolarendszerű” nevelés első éveiben mindig is jobban fog hasonlítani a megszokott óvodához, mint a megszokott iskolához, sőt, lehet, hogy éppen fordítva, az óvodai jelleget kellene elhúzni a 7. és 8. életévre. Ettől függetlenül a nevelés lehet, és kell, hogy egy integrált folyamat legyen. Másik fontos és pozitív világtendencia az „iskolás kor” elhúzódása.

Itt egy nagyon fontos változásra lenne szükség. A jól megszokott „érettségi” intézménye ma már több, mint aggályos. Egyrészt egysíkúan bizonyos ismeretanyag meglétére, vagyis egyszerű műveltségre fókuszál, másrészt diszkriminatív, elitista. Egyféle érettség lényeges: érett-e a fiatal az önálló felelős felnőtt életre? Feltehetőleg ezt az „érettségi vizsgát” egészen más modell szerint kell letenni, éspedig semmiképpen egy előre meghatározott évfolyamnál, hanem bizonyos ésszerű határok között, vélhetően 18 és 21 éves kor között, de rendkívüli esetekben akár 14 éves kortól.

Sajnos, igen sok esetben a fiatal 21 éves korára sem lesz érett, vagyis képes önálló felelős életre, és félő, hogy egyre többen lesznek ilyenek (súlyos testi, pszichés vagy elme hátránytól szenvedő fiatalok). A társadalom tartozik ezeknek, nem utolsósorban szüleiknek újszerű humánus életpálya-modellekkel és társadalmi státusszal.

Némi egyszerűsítéssel azt mondjuk: az új – társadalmi érettségi eléréséig egy egységes fajta iskoláról kellene beszélni (amely a mondottak alapján, szükség esetén 19 évfolyamatot indít). Az érettséggel az életbe bocsátott fiatalok számára – a természetesen kínáló egyetem előtt, vagy a helyett – az „új középszintű” iskolák és iskolatípusok sokasága álljon rendelkezésre. Ezek lehetnek 1, 2, 3 vagy több éves gimnáziumok, kollégiumok, líceumok, szakiskolák, tanodák,

főiskolák stb. És éppen ezek adják a komolyan vett, érdemi „életen át tartó” tanulásnak.

* * *

Külön és nagy figyelmet érdemel az iskola és egyetem utáni tanulás, amelynek fontosságát a társadalom örvendetes módon jó ideje elismeri, támogatja. Mégis, azt kell mondani, hogy ezen a téren még az út elején tartunk. És közben már egy igen aggasztó probléma látszik, még ha igen homályosan is, ez pedig az „akkreditált” kötelező szakmai továbbképzés nivótlan és korrupst jellege.

A jövő életen át tartó (élethossziglani) tanulásnak több alapesete van, helyét, funkcióját tekintve.

- Rendszeres fenntartó tanulás – Ennek a meglévő tudás elmélyítése, gyakorlása, gyarapítása, aktualizálása a célja, és számtalan formái lehetnek, beleértve iskolaszerű formákat is, ami azt jelenti, hogy a felnőtt vagy idős ember évente egy hétre „beül az iskolapadba”.
- Új kompetenciák és szakképesítés – Fontos – hiszen az emberi szellem jellegzetességét bontakoztatja ki, és erősíti –, hogy a tudás egyre újabb területeit ismerjük, hódítsuk meg. Ez lehet egy új művészi vagy sportág elsajátítása, gyakorlása, egy új játék, egy új nyelv, beleértve programozási nyelv megtanulása, vagy akár új szakma, speciális szakképesítés megszerzése.
- Rendszeres kutatás – Az önálló vagy másokkal együtt végzett kutató munka a tanulás egy sajátos, felsőbbrendű formája. A kutatás tárgyai lehetnek életünk különböző eseményei, folyamatai, vagy lehet „klasszikus” tudományos kutatási feladat. Így reálisan

elérhető, hogy szinte mindenki része legyen a tudomány világának. Ez a cél egyúttal felveti a kutatási szabadságnak és a tudományos élet nyitott, humánus jellegének kérdését.

- Korrekciós tanulás – Minden testi és lelki probléma, minden szociális konfliktus, és főképpen minden jogsértés esetén indokolt, az esetek többségében pedig kötelező kellene, hogy legyen a korrekciós tanulás, az „átnevelés”. A társadalom évezredek óta használ ilyen technikákat, nem ritkán, igen rémisztő formákban. Ezen a területen is egy mélyreható és látványos forradalomra lenne szükség. Ez többek között a legfontosabb eszköz a büntetőjog humánussá tételéhez, ami különösen sürgető. Kevesebb börtön, több korrekciós tanfolyam kellene.

* * *

A változó világ emberei, tudjátok: a tudás a létezés hatalma, a közösség a létezés erkölcse, az öröm a létezés értelme! Az öröm a létezés csodája. Örömtelivé és széppé teszi életünket, egyben tanít és megerősít. De az öncélú örömszerzés veszélyes. A kisebb tévelygés olyan, mintha édes gyümölcs helyett cukrot kanaloznánk. A nagyobb **bűnök pusztulásba taszíthatnak. Ha drogról van szó: magunkat taszítjuk** pusztulásba. Ha hatalomról és kapzsi gazdagságról: az egész világot taszítjuk nyomorba, veszélybe.

Az igazi öröm az élet íze, jelzi emberi mivoltunkat, ezért – különösen nagyobb távra – visszatekintve kiolvashatjuk a történelem üzenetét: jó úton haladunk-e.

A Változó Világ Mozgalom ebben az évben (2012-ben) több fontos üzenetet továbbított ezen a csatornán (MTI-Országos sajtószolgálat). Így szólt az ismeretek tiszteletéről és az ő terjesztésük fontosságáról, az olvasás nagyszerűségéről, a tudományról, mint a jövő vezető erejéről, a leszakadók, különösen a cigányság esélyeiről, a humánus büntetőjogról, az ünneplés új kultúrájáról, Norvégia inkorrekt különállásáról és az EU bővítéséről, az állam és politika szétválasztásáról, a kiszolgáltatottság túrhetetlenségéről, a valódi hatalommegosztásról, az adósságról, a nemes célokról és a nemtelen céltalanságokról, a politika becsületéről, az innovációról, az igazságosságról, és most az örömről.

Ezek és még több fontos üzenet immár nem csak egy-egynéhány elme magánügye, hanem mindenki számára elérhető gondolattár része. És közeleg a cselekvés ideje.

VII. Forradalmak kora

Forradalom! Forradalom kell! Forradalommal tudjuk megváltani a világot!
Forradalommal tudjuk megváltani magunkat!

Forradalom lesz! A forradalom jön! Hallja, akinek van füle! De ma nem az a kérdés, hogy lesz-e, az sem, hogy mikor. Az a kérdés, hogy milyen forradalom lesz ez. Eddig is voltak forradalmak. Vannak, akik lelkesen üdvözlik a forradalmak erkölcsi erejét, felszabadító, mámorító hatását (érzését). Vannak, akik a forradalmakban látják a történelem mozdonyát. Vannak, akik a reformokra esküsznek, és kárhoztatják a forradalmak által okozott felfordulást. Vannak, akik nyíltan harcolnak a forradalmak ellen, és büszkén vállalják az ellenforradalom szolgálatát.

Akármit is gondolnak egyesek, a forradalmak rendszerint az egyetlen módot jelentik a mély társadalmi (mély) problémák megoldásának. Nem a legjobb, hanem az egyetlen reális módja. Forradalmak voltak, forradalmak lesznek. Felfordulásokkal, áldozatokkal, változó, ellentmondásos eredményekkel. Ezekkel eljutottunk egy történelmi válaszúthoz.

Ma minden eddiginél nehezebb lesz forradalmakat indítani, a nehezen indított forradalmaktól is egyre nehezebb méltó változásokat, igazi eredményeket várni. Ugyanakkor soha eddig nem volt ekkora szükségünk igazi forradalmi változásokra. Ezért ma a forradalmak forradalmát kellene végrehajtani, és ez lesz az emberiség legnehezebb feladata.

„Te légy az a változás, amit látni akarsz a világon!” – mondta Mahatma Gandhi.

„Te légy az a forradalom, amire szüksége van a világnak!” – üzeni ma a történelem.

Itt az idő!

* * *

A Változó Világ Mozgalom – jelenleg még – egy gondolat. Ez a gondolat jó ideje önálló életre kelt és folyamatosan gazdagodik, mélyül, erősödik. Így ez a gondolat már el sem fér néhány felhívásban, még kevésbé néhány elvben, jelszóban. Már csak könyvek adhatják meg e gondolat teljességét. És ezek a könyvek lesznek a Mozgalom szent könyvei. (Egyetlen vallás vagy ideológia, egyház és politikai párt nem tekinthető méltónak nevére, ha nem vállalja a maga szent könyvét.

A Változó Világ Mozgalom időközben abba a kedvező helyzetbe került, hogy létezik számára egy vállalható alapmű, és ez A civilizáció. Így időszerű és várható is, hogy a következő években további kötetek jelennek meg a világról, az emberről, a társadalomról, amelyek a Mozgalom szent könyvei közé kerülnek

Közben maga a Mozgalom tanítja: az emberiség útja szakadatlan küzdelem és haladás. A tudásunk fejlődik, gazdagodik, változik. Nem szabad azt régi dogmák foglyává tenni, ahogy ezt látjuk az eddigi történelemben. A Mozgalom most születő szent könyveit minden évszázadban meg kell újítani.

Nagyszerű lenne, ha a VVM már a közeli időben valóságos népes mozgalommá nőne. Feladataink sürgetőek. A siker érdekében viszont nem bölcs dolog olyan kompromisszumokat kötni, amelyek a sikert, vagy annak értelmét veszélyeztetik.

Tartalom

I. Gondolkozz és cselekedj!

Béke

Élhető Föld

Munka

Tudás

Egészség

Társadalmi igazságosság

Rend, szabadság, jog, demokrácia

II. Természet

III. Társadalom

IV. Ember

V. Az idő

Múlt

Jelen

Jövő

VI. Tudás–közösség–öröm

VII. Forradalmak kora

A dokumentum időnként módosul

Első változat: 2018. július 2.

Legutóbbi módosítás: 2019. július 18.